

Arrest

nr. 98 411 van 6 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 25 oktober 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LENTZ, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2011 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 16 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. X van 18 september 2012 verwierp de Raad het beroep van verzoeker en werden hem wederom de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 18 oktober 2012 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 25 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag heeft Ingediend op 18.10.2012

Overwegende dat betrokkene op 14.03.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 16.06.2012 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 18.09.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 18.10.2012 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een brief van het 1e deel van B. dd. 07.07.2012 voorlegt waarin bevestigd wordt dat de taskara bij hen verkregen werd en geregistreerd werd onder nummer 316 en dat Y. S. de zoon is van S. A. Overwegende dat het CGVS (dd. 15.06.2012, p.1,2,4) reeds stelde dat: "Er dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk. [,,] Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat vervalste Afgaanse documenten wijd beschikbaar zijn zowel in Afghanistan als erbuiten Overwegende dat betrokkene de DHL Shipment Bill dd. 28.07.2012 en het Customer declaration form dd. 20.07,2012 voorlegt. Overwegende dat deze Shipment Bill en Customer Declaration Form enkel bewijzen dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er exact verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij echt niet zou kunnen terugkeren naar zijn land. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RW. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij met niemand contact meer zou hebben. Overwegende dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene en dus buiten het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming valt. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn grootmoeder contact zou hebben gehad met haar broer om bovenstaand document op te sturen. Overwegende dat deze verklaring geen ander licht werpt op de eerder aangebrachte asielmotieven. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 51/8, 51/10, lid 2, 57/6, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Verzoeker meent dat verweerder is overgegaan tot een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag, in het bijzonder door te stellen dat de verzendfactuur van DHL en de verklaring van verzoeker enkel bewijzen dat er een zending heeft plaatsgevonden. Volgens verzoeker diende verweerder zich te beperken tot de vaststelling dat die stukken nieuw waren.

De Raad wijst erop dat artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus regelt, maar dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris, wanneer door de vreemdeling voorheen reeds een

asielaanvraag is ingediend en aan de andere in voornoemd artikel 51/8 bepaalde voorwaarden is voldaan, kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}) is en dat deze beslissing werd genomen op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het eerste lid van voornoemd artikel, dat luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn asielaanvraag van 18 oktober 2012 als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit dat hij *“bij (zijn) huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin (hij) ze had kunnen aanbrengen dat er, wat (hem) betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen.

In casu is verzoeker van oordeel dat er wel degelijk sprake is van nieuwe gegevens omdat de stukken die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag neerlegt, dateren van na de eerste asielaanvraag.

In tegenstelling tot wat verzoeker meent omvat het begrip “nieuw gegeven” niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Zoals verweerder aangeeft in de nota, zou indien verzoekers standpunt aanvaard wordt, de procedure voorzien in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet herleid worden tot een beroepsprocedure na afloop van de eerste asielaanvraag. In die hypothese zou betrokkene ten allen tijde “nieuwe” bewijselementen kunnen aanbrengen, ten gevolge waarvan, bij gebrek aan enige *prima facie* beoordeling van de relevantie van die gegevens, steeds toegang zou moeten worden verleend tot de procedure voor de commissaris-generaal. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven

een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. *In casu* stelt verweerder vooreerst vast dat verzoeker met een DHL Shipment Bill en een customer declaration form tracht aan te tonen dat de brief die hij thans voorlegt, dateert van na zijn eerste asielaanvraag. Verweerder motiveert dat de shipment bill en de customer declaration form enkel aantonen dat er een verzending naar verzoeker gebeurde. Dergelijke motivering lijkt niet kennelijk onredelijk aangezien zoals verweerder ook aangeeft in de motivering van de bestreden beslissing er nergens een aanduiding terug te vinden is van wat er precies zou verzonden zijn. Evenwel beperkt verweerder zich hier niet toe en bekijkt hij de voorgelegde brief en onderzoekt hij de relevantie van het voorgelegde stuk, in die zin dat *prima facie* wordt nagegaan of het van die aard is dat het de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake de vorige asielprocedure kan weerleggen, m.a.w. of het een ernstige aanwijzing vormt voor het aantonen van een gegronde vrees. Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS (cass) 3 november 2009, nr. 4987). Door de relevantie van het voorgelegde stuk te onderzoeken, maakt de verwerende partij zich geenszins schuldig aan machtsoverschrijding.

In casu blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake de eerste asielaanvraag van verzoeker heeft geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerde recente verblijf van verzoeker in Aghanistan. Zo is zijn kennis over de regio uiterst beperkt, kan hij geen elementen uit de directe leefomgeving correct weergeven en weet hij heel weinig over recente gebeurtenissen. Er wordt ook aangestipt dat grote groepen Afghanen in de buurlanden leven.

Daargelaten de vraag of de brief die verzoeker voorlegt een authentieke brief is, nu de commissaris-generaal er in zijn beslissing ook op wijst dat vervalste Afghaanse documenten wijd verspreid zijn, dient te worden vastgesteld dat de brief die verzoeker voorlegt, aangenomen dat het om een echt officieel stuk gaat, enkel aantoont wie hij is en welke nationaliteit hij heeft, doch op geen enkele wijze informatie verstrekt over zijn recent verblijf in Afghanistan. Aldus kan dit document geen afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen van de commissaris-generaal.

In die zin is het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat verzoeker “*bij (zijn) huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin (hij) ze had kunnen aanbrengen dat er, wat (hem) betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980*” niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij lijkt aan te geven dat een dergelijke motivering vooruitloopt op het oordeel van de commissaris-generaal. Zulks zou enkel het geval kunnen zijn wanneer het voorgelegde document de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal zou kunnen ontkrachten, hetgeen *in casu* niet het geval is omdat zoals reeds aangegeven het voorgelegde document niet kan aantonen waar verzoeker recentelijk verbleven heeft voor zijn vertrek.

Aangezien de verzoekende partijen geen nieuwe gegevens naar voren hebben gebracht dat er wat hen betreft “*ernstige aanwijzingen*” bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, heeft de verwerende partij volkomen terecht vastgesteld dat dit document geen nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad is van mening dat verweerder de concrete omstandigheden van de zaak in rekening genomen heeft bij de beoordeling van de tweede asielaanvraag, dat hij bovendien uitgegaan is, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht noch een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet worden aangetoond.

Een schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet ligt derhalve evenmin voor.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 51/10, lid 2 van de vreemdelingenwet, laat hij na uiteen te zetten waaruit de schending van deze bepaling bestaat, minstens valt de kritiek van verzoeker samen met de hiervoor besproken grief.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU